

De Seingever¹

“Berre, kunde gij lezen ?”, had Seed’n gevraagd.

Een fraktie van een seconde later had Berre’s vuist Seed’n te ploffe in het gelaat getroffen. Twee frakties van een seconde later was De Vierschaar één wemeling van witte kielen, zwaailichten, politieagenten, en flitsende camera’s.

“Beter een goeie vriend dan een verre buur,” had de Berre gegromd.

Vandaar dat Seed’n nu vroeg :

“Berre, heb je dat boek van Ann De Craemer al gelezen, ‘De Seingever’ ? Het speelt zich af rond de Poelberg, en hier in de streek...”

“Poelberg, Poelberg, dat is genen berg. Éne keer terten en ik ben boven. En trouwens, ge weet dat ik geen boeken lees...” De Berre zijn kneukels jekten weeral. ’t Kon hem geen barst schelen van Seed’n van de vorige keer, en die plastische chirurgie en al. De Berre vond dat Seed’n er verbeterd en verschoond uitgekomen was uit dat incident. Eigenlijk had hij Seed’n een dienst bewezen door hem op die manier een deftig wezen te bezorgen. Niet dat Seed’n nu zó nen lelikaard was, maar toch. Hij, de Berre, was tenminste een échte vriend, waarop je kon rekenen. In alle omstandigheden.

“Toch moet ge dat ne keer lezen,” zei Seed’n, “het is een schone ‘vertelling’ zoals ze dat zelf noemt. En het gaat over koersen, coureurs, wielertoeristen, en al wat er rond hangt, maar het is ook een pakkend levensverhaal van iemand die echt bestaat. Iemand die nog gekoerst heeft, wielertoerist is, en ook seingever bij koersen. Het is ook een beetje geschiedenis, zo, over de streek rond Tielt, en de coureurs van vroeger, gelijk Cyrille Van Hauwaert, Brijk Schotte, Odiel Defraeye...”

“Dienen es van Rumbek,” onderbrak de Berre.

“Hoe... weette gij dat ?”

“Daarvoor moekik geen boeken lezen, jong, ik weet dat azo...” De Berre draaide minachtend zijn hoofd weg, zag Tineke omkijken, en maakte het V-teken ter bestelling van nog twee Irish Coffees.

“En kende gij dan ook Marcel Kint, en...”

“Ja’k,” onderbrak de Berre opnieuw, “den dienen is van Zwevegem. Dichter bij hier had ge Norbert Kerckhove uit Meulebeke, maar da was bijna vijftig jaar later, en Marcel, Lucien en Jules Buyze hier in Wontergem, drie broers...”

“Awel, daar verschiet ik van,” zie Seed’n, “ge zoudt zeggen dat ge dienen boek al gelezen hebt.”

¹ Naar het gelijknamige boek van Ann De Craemer : De Seingever, een vertelling (2012). Een echte aanrader !

“Ach jongne, d’er zijn zoveel dingen waarvan dat ik weet dat gij niet weet dat ik dat weet... En al dadde verschiet zijde kwijt. Maar zeg, ’t interesseert mij feitelijk wel : wat staat er zo nog al in da boekske van u ?”

“Ja zeg, Berre, daarvoor moet ge’t lezen hé jong ! Peisde gij dat ik dat van buiten geleerd heb misschien ?! Allee, laat mij ne keer peiz... ’t komen d’er ook nog een paar cafés in, gelijk den Bellevue in Tielt, ge weet wel, hé, en café Meulebeke... Ah ja, weette nog dat de Polle zo stoeftte indertijd met zijn Italiaanse koersvelo dat hij zei, diene Comati ? Awel jongen, den dienen is gemaakt hier in Tielt. Comati betekent niets anders dan **Cools Marcel Tielt**. En gij nu... “

“Kerdzju, da wist ik nu ne keer nie, zie... Ge zijt toch nooit te stom om bij te leren, hé... Gaat ge diene Seingever ne keer meebrenge ?” Bij de Berre was de wind precies serieus gedraaid.

“Ja’k,” zei Seed’n, “en ’t zal u nie rouwen. Die Ann De Craemer is trouwens een schoon kind, en zelf wielertoeriste bovendien niettegenstaande desalniettemin !”

“Op wa wachten we...” zei de Berre, “ Zeg, ’t is toch nie om te bleiten, hé ?”

“... “

“Godverd... Tineke, brengt rap nog ne keer twee Pale Ales ! Of nee, maakt er van den eerste keer vier van !”

---oooOOOooo---